

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs\\_04-shoot-idm139805118309264/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118309264/facsimile.pdf) (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

gennem Universet, — aandende, saa hans Hjerter stod stille for at lytte.

Han vovede ikke at røre sig. Hun stod som gledet ned i hans Fængsel ad Lysningens Flod, og han skælvede for, at Lyset igen skulde suge hende til sig — bort — bort — for at lade ham være i det evige Mørke.

Hvor sitrede dog hans Hjerter, hvor tilbad hans Sjæl. Ydmyg blev han, som han aldrig havde været, grebet af en hellig Magt, opløst i Andagt. Alt hans Liv samlede sig i hans Blik og lyste af hans Øjne som en skinnende Glans, der kappedes med Lugins rislende Lys om at straae over hendes Skikkelse som et Vandfald uden Lyd.

Han vidste ikke, hvilken Magt der drog ham ned i Knæ og slæbte ham hen over de kolde Fliser, til han med eet laa for hendes Fod, og til hans Læber berørte Sømmen af hendes Kjole. Men al hans Sjæls Hede og Begær flød ud i et eneste sagte hvisket: »Tilgiv mig, tilgiv mig!» Og i denne stille Bøn følte han for første Gang i sit Liv den vidunderlige Sødme i at ydmyge sig for en Kvinde, blive lille og dog lykkelig ved at knæle.

Han saa ikke det foragtelige Smil, der i et Nu krusede hendes Læber. medens hun lod sit

Blik falde paa hans bøjede Nakke. Men som et Kølleslag faldt dette ene Ord over hans Hoved: »Kryb!«

Fortryllelsen var hævet. Sølvør knælede ikke længer. Han havde rettet sig i Vejret som en Hugorm, der fra den sammenrullede Dvaletilstand pludselig skyder sin Krop frem til Forsvar og Angreb. I et Nu sluktes den magiske Nimbus om hendes Skikkelse, og han stod Ansigt til Ansigt med en Kvinde, han havde krænk- ket, og som nu gengældte hans flammende Blik med et isnende Smil, der tydeligere end Ord talte — ikke om Blidhed eller Tilgivelse, men om et uforsonligt Had.

Sølvør sagde hæst: »Jeg kryber kun, fordi jeg selv vill!« Og han knejsede med Pande og Skulder som for at vise sin egenmægtige Vilje.

Men Gro smilede, som man smiler ad et Barns Indbildskhed: »Et Ord af min Mund — et Smil — og I kryber igen.«

»Saa prøv det!« sagde Sølvør, der havde genvundet sin naturlige stolte Trods. »Hvorfor prøver I ikke?«

»Fordi — fordi I er den sidste Mand, paa hvis Nakke jeg vilde besmitte min Fod med at træde.«

»Er jeg da ringere Mand end andre?«